

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מגיד

פְּרִשְׁת בְּרֵאשִׁית

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ב' - חלק ט"ז

קונטרס 46

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלותא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

ספר
כה
הזוהר
חלק א'

ספר
כה
הזוהר

חלק א'

בו נכרכו 12 עלוני "אור הזוהר"
1-12
שיצאו לאור על ידי
"מפעל הזוהר העולמי"
מול"ג בעומר תשס"ט עד כסלו תש"ע

בו נכרכו 12
עלוני "אור הזוהר"
1-12
שיצאו לאור על ידי
"מפעל הזוהר העולמי"
מול"ג בעומר תשס"ט עד
כסלו תש"ע

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליז השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

המשכיליזם היהודי בזהר הרקיע

ספר
אור
הזהר
החדש

בו יבואר גודל החיוב ללמוד וללמד
הזהר הקדוש והתיקונים והכמות האמת שחיבר
התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א
שבו גילה סודות נפלאים אשר בתורתו ושמותיו הקדושים בהם העולם קיים
ועל ידי זה תמלא הארץ דעה את השם באמונה

◆ בזהר דא יפקון מן גלותא ברחמי ◆

עיר וקדיש מין שימא נודת - בי לא תש-ביה מפני זרעו

שנת רבי שמעון ב"ן יוחאי (עם הר' תיבות) תשס"ט
הוצאה המישית עם הוספות ותיקונים
חודש מנחם אב תשס"ט לפ"ק - עיה"ק בית שמש טובב"א

והם למעלה להשלים את הפגם שלה ולתת לה שפע אחד על שנים מאותו מקום שנקרא עולה, ונוסף באותו זמן אור ללבנה. ואיל אחד - להקריב לה אילו של יצחק, (שיר ב) שמאלו תחת לראשי, כבשים בני שנה שבעה, לחבק אותה בזמין, ושבעה זכרים נקריבים עמה, תמימים שלמים בכל, ואגו מקריבים שיעיר עזים אחד לחטאת. שחטאת הזו באה מצד זה של פר החטאת, שכתוב שמור, ושמור לא תעשה הוא, ואגו מקריבים שיעיר חטאת שבא על לא תעשה.

במוסף שלה בראש חדש, שבא לכפרה על טמאת מקדש וקדשיו, שכתוב (יחזקאל מג) ולא יטמאו עוד בית ישראל שם קדשי, שלא יתקרב לנגוס ישראל ערל וטמא. אבל מוסף של שבת אין להקריב, משום שהרי התגלה העתיק הקדוש, ומאיר באותו רצון לכל העולמות, והכל נמצא בהארה, שהרי שבת היא בלי דין כלל, ולא שולט הנחש העקם. וכנהנים מצד החס"ד שוחטים אותו בצפון המזבח, ואפלו ישראל יכולים לעשות, פרט לזה שאין להם רשות לקרב לאותו מזבח להקריב, אבל לשחט מתר.

ובצפון הוא מקומו של אותו שיעיר, שהרי שיעיר יונק מצפון, ואגו מקריבים דם למזבח, ועושים ארבע מתנות על ארבע קרנות כדי להקיפו מפל הצדדים, שלא יתקרב מי שלא ראוי לקרב לקדש הקדשים. וחטאת זו שעושה ממנה היא קדש הקדשים, שלא יתעורר צד הטמאה ממנו בעולם.

ובא וראה, בעולה שתי מתנות

אתו ואינון לעילא לאשלא פגימו דילה ולמיהב לה שפע על חד תרין מההוא אתר דאקרי עולה ואתוסף בההוא זמנא נהירו לסיהרא איל אחד לקרבא לה אילו דיצחק (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי כבשים בני שנה שבעה לחבקה לה ימינא ושבעא דכרין אתקרבין בה תמימים שלמין בכלא ואגן מקרבין שיעיר עזים אחד לחטאת דהאי חטאת מהאי סטרא דפר חטאת אתי דכתיב שמור. ושמור לא תעשה איהו ואגן מקרבין שיעיר חטאת דאתי על לא תעשה.

במוסף ידיה בראש חדש דאתי לכפרה על טומאת מקדש וקדשיו דכתיב (יחזקאל ב"ג) ולא יטמאו עוד בית ישראל שם קדשי דלא יתקרב בכנסת ישראל ערל וטמא. אבל מוסף דשבת ליפא לקרבא בגין דהא אתגלי עתיקא קדישא ונהיר בההוא רצון לכלהו עלמין וכלא אשתכח בנהירו, דהא שבת בלא דינא כלל איהו ולא שליט חוייא עקימא וכהני מסטרא דחס"ד נכסין יתיה בצפונא דמזבח ואפילו ישראל יכלין למעבד, בר דלית לון רשו למקרב לההוא מזבח לקרבא אבל למיכס שרי.

ובצפונא איהו אתריה דההוא שיעיר דהא שיעיר מצפונא ניק ואגן מקרבין דמא למדפחא ועבדין ארבע מתנות על ארבע קרנות בגין לאקפא לה מפל סטרין דלא יתקרב מאן דלא חזי לקרבא לקדש הקדשים והאי חטאת דעבדינן מניה קדש הקדשים, איהו דלא יתער סטרא דמסאבא מניה בעלמא.

והא חזי בעולה שתי מתנות שהן ארבע רזא דיחודא דמתיחד עולה במזבח. אבל

חטאת ארבע מתנות דלאו אינון אלא לנטרא ולאקפא אינון גבורין דאינון מסטרא דגבורה ליהוה מטה פרסייא קדישא ולאשלאמא יהוה פגימו דעבדו בה. ומאן דגרים לון לבני נשא למעבד יהוה חובה מסטרא דשעיר אתי, בגין כך חטאת יחיד שעירה וחטאת נשיא שעיר, וחטאת פהן משיח פר, פולהו מסטרא דשמאלא.

והזמנין קריב יחיד כשפה לקבל כנסת ישראל וכלהו שאר מצות. אלא בעבודה זרה דצבור מקרבין פר לעולה ושעיר לחטאת וההוא חטאת חסר איהו בלא אלה. בגין דאיהו גריעות סגיאה דהא חטאת לישנא דגריעא הוא דכתיב (מלכים א' א) והייתי אני ובני שלמה חטאים. וכל חד עז בת שנתו מסטרא דשמאלא. וההוא פר דורון לעילא איהו לצדיק דאפרידו ההוא ארון מההוא ברית. ושעיר לחטאת לקבל כנסת ישראל דמנעו מינה ברכאן. ועם כל דא יחיד פד חב ככלהו מצות לא תעשה דאית בהו כרת. שעירת עזים בעי לקרבא לכתחלה, אלא כד לית ליה דיקריב כשפה.

והא חזי כנסת ישראל רביעית היא ליומי ובגין כך ארבע מתנות בעיא, וסליק ההוא ריח נוח מאינון אמרין. וכדין נייחא לכנסת ישראל ולא עבדת נוקמין דהא בשוגג הוה. (במדבר כ"ח) ובחודש הראשון דאיהו ארבעה על עשר עבדינן פסח בגין דיהוי דכיר לן לעלם ההוא פסח דעבד קדשא ברין הוא לישראל, דקטל ההוא טלה ואפיק שכינתא וישראל מאתרא מסאבא ואתחבר

שהן ארבע, סוד היחוד שמתיחד עולה במזבח. אבל חטאת ארבע מתנות, שאינם אלא לשמר ולהקיף אותם גבורים שהם מצד הגבורה, לאותו מטה כסא קדוש, ולהשלים אותו פגם שעשו בה. ומי שגרים לבני אדם לעשות אותו חטא, בא מצד השעיר, לכן חטאת יחיד שעירה, וחטאת נשיא שעיר, וחטאת כהן משיח פר. הכל מצד שמאל.

ורפעימם מקריב יחיד כשפה כנגד כנסת ישראל וכל שאר המצוות. אלא בעבודה זרה של צבור מקריבים פר לעולה ושעיר לחטאת, ואותו חטאת הוא חסר בלי אל"ף, משום שהוא חסרון גדול, שהרי חטאת הוא לשון של חסרון, שכתוב (מלכים א-כא) והייתי אני ובני שלמה חטאים. וכל אחד עז בת שנתו, מצד השמאל. ואותו הפר דורון הוא למעלה לצדיק, שהפרידו אותו ארון מאותה ברית, ושעיר לחטאת כנגד כנסת ישראל שמנעו ממנה ברכות. ועם כל זה, כשיחיד חטא בכל מצוות של לא תעשה שיש בהם כרת, צריך להקריב שעירת עזים לכתחלה, אלא כשאין לו שיקריב כשפה.

וכא וראה, כנסת ישראל היא רביעית לימים, ולכן צריכה ארבע מתנות, ועולה אותו ריח נוח מאותם כבשים, ואז יש נחת רוח לכנסת ישראל ולא עושה נקמות, שהרי זה היה בשוגג. (במדבר כח) ובחודש הראשון - שהוא ארבעה על עשר עושים פסח, כדי שיהיה זוכר לנו לעולם אותו פסח שעשה הקדוש ברוך הוא

לישראל. שהפה את אותו טלה, והוציא השכינה וישראל ממקום טמא, והתחבר ארבעה עם

עשור, כנסת ישראל התחברה
בעשור שהוא צדיק, ורמוזו
מקומו בעשור, ואז פסח לה'.

ורבן מי שהוא טהור וסלקה
ממנו אותה ערלה, ויראה רשם
קדוש של צדיק, שהוא י' בו,
ולא הקריב פסח לה', כנסת
ישראל לצדיק, שהוא ראוי לקרב
למקדש ולא ערל וטמא. שאם
לא הקריב, יש בו פרת. ומה
הטעם? שהרי בכל התורה אין
פרת אלא על מצוות לא תעשה,
מה ומה? הטעם בפסח ומילה,
שהם מצוות עשה, יש פרת?
אלא משום שהדרגה גורמת
שהיא כנסת ישראל שהיא פסח,
ונקראת [נקראת] מצוות לא תעשה,
צריכה להתחבר עם עשה
ולהכליל בו מדת לילה עם יום.
ומהו? זה צדיק, שהיא מילה
ומצוות עשה, ונקלל במצוות לא
תעשה מדת יום בלילה. ואם לא
נמול בן אדם, לא ראוי להקריב
אותם, לכן עומדת מצוות לא
תעשה עליו, ודנה אותו בפרת,
שלא תפגס נפשו למקדש. וכן
בפסח צריכה כנסת ישראל
להתחבר עם בעלה. ואם בן אדם
לא עושה ולא מקריב פסח לה',
היא עומדת עליו ודנה אותו,
ולא מוציאה אותו מתחת יד
פרעה, ונקרת נפשו ממקום
קדוש, ונשארת במקום טמא
במצרים, שהרי אם לא עשו
ישראל שתי מצוות אלו, לא
יצאו משם.

ורבן פתוב (דברים טו) שמור את
חדש האביב ועשית פסח לה'
אלהיך. שמור - כללות של
נקבה, לא תעשה. את - כללות
של הכל. חדש האביב - שהרי
באותה שעה שעורה אביב,
ומקריבים ממנו עמר עשירית
האיפה ממחרת השבת היא,

ארבעה בעשור כנסת ישראל אתחברא
בעשור דאיהו צדיק ורמזו אתריה בעשור.
וכדין פסח ליי.

ובגין כך מאן דאיהו טהור ויסתלק מניה
ההוא ערלה ויתחזי רשימא קדישא
דצדי"ק דאיהו י' ביה ולא קריב פסח ליי
(דאיהו) כנסת ישראל לצדיק דהוא חזי לקרבא
למקדשא ולא ערל וטמא, דאי לא קריב אית
ביה פרת. ומאי טעמא דהא כל אורייתא לא
אית בה פרת אלא על מצוות לא תעשה. מאי
(וטמא) טעמא בפסח ומילה דאינון מצוות עשה
כרת. אלא בגין דדרגא קא גרים דאיהי כנסת
ישראל, דאיהי פסח, ואקרי (אקרי) מצוות לא
תעשה, בעיא לאתחברא בעשה ולא תפולא
ביה מדת לילה ביום.

ומאן איהו דא צדי"ק, דאיהו מילה ומצוות
עשה ואתכליל במצוות לא תעשה מדת
יום בלילה. ואי לא אתגזר בר נש לא אתחזי
לקרבא לון, בגין כך קיימא מצוות לא תעשה
עליה ודיינת ליה בפרת, דלא ייעול נפשיה
למקדשא. וכן בפסח בעיא כנסת ישראל
לאתחברא בבעלה ואי לא עביד בר נש ולא
קריב פסח ליי, קיימא עליה ודיינת ליה ולא
אפיקת תיה מתחות ידא דפרעה ואשתציאת
נפשיה מאתרא קדישא, ואשתארת באתרא
מסאבא במצרים. דהא ישראל אי לא עבידו
הגי תרין פקודין לא נפקו מתמן.

ובגין כך פתוב (דברים י"ז) שמור את חדש
האביב ועשית פסח ליי אלהיך. שמור,
כלל דנוקבא לא תעשה. את, כלל דכולא.
חדש האביב דהא בההוא שעתא שעורה
אביב ומקריבין מניה עומר עשירית האיפה
ממחרת השבת איהו, וספרין שבע שבועין

וסופרים שבועה שבועות שלמים
לעלות למעלה, ולקבל מאותם
חמשים ימים עליונים של האם
העליונה תורה שנקראת לחם,
שכתוב (משלי ט) לכו לחמו
בלחמי.

ואנו מקריבים ביום החמשים
שנתנה בו תורה שתי הלחם,
תורה שבכתב ותורה שבעל פה,
ויורד חסד של העתיק הקדוש
של האם העליונה (פינה) באותם
שבועה שבועות שלמים בכל,
וכל אחת מאותן שבע דרגות
כלולה בשבעה, כפי שבארנו
בסוד האמונה. לכן שמור את
חדש האביב ועשית פסח לה'.
הקרב אותם ביחוד, שהרי בו
הוציאך ממצרים לילה, ותשלים
את הדרגה הזו שנקראת ליל
שמונים, ותקריב זכר אליה
ותקרא לילה שלם.

ובא תראה, נערה בתולה, עד
שלא קרב אליה זכר, נקראת
נער. אחר כך נקראת נערה. זהו
שכתוב (דברים כב) ונתנו לאבי
הנערה, שלמה דוקא. וזהו
כשנמצאת שלמה, ולא התקרב
מי [למי] שלא ראוי. אף כאן,
בתחלה ליל שמונים, אחר כך
הלילה הזה לה', כשמתקרב זה
לזאת, ולכן לא ראוי להתקרב
לאותו פסח ערל וטמא.

ודמה טעון מתנה אחת דוקא,
כמו שנאמר (שיר ו) אחת היא
יונתי תמתי אחת היא לאמה.
היא שומרת את בניה ישראל
שלא יתטמאו במנהגייהם, משום
כך שבטי יה יצאו משם,
והתחברה יו"ד בה"א, ולא
במקום אחר, כמו שעשו הם.
אבל כשיצאו מבבל, נטמאו שם
וטמאו המקדש, משום כך הנחש
שלט בהם, ולא נמצא שלטון
לישראל באותו זמן, משום

שלמין לאסתלקא לעילא ולקבלא מאינון
חמשין יומין עלאין דאימא עלאה אורייתא.
דאקרי לחם דכתיב (משלי ט) לכו לחמו בלחמי.
ואנן מקרבין ביומא דחמשין דאתיהיב ביה
אורייתא שתי הלחם, תורה שבכתב
ותורה שבעל פה. ונחית טיבו דעתיקא
קדישא דאימא עלאה באינון שבע שבועין
שלימן בכולא. וכל חד מאינון שבע דרגין
פליל בשבעה כדאוקימנא ברזא דמהימנותא.
בגין כך (דברים ט"ז) שמור את חדש האביב
ועשית פסח ליי, קריב לון ביחודא. דהא ביה
אפקד ממצרים לילה, ותשלים להאי דרגא
דאקרי ליל שמונים, ותקריב דכורא לגבה
ותתקרי לילה שלימא.

והא חזי נערה בתולה עד לא אתקריב
דכורא לגבה אקרי נער, לבתר אקרי
נערה. דהא הוא דכתיב (דברים כ"ב) ונתנו לאבי
הנערה, שלימא דייקא. ודא איהו פד
אשתפחת שלימא ולא אתקריב מאן (ס"א למאן)
דלא אתחזי. אוף הכא בקדמיתא ליל
שמונים לבתר, הלילה הזה ליי, פד אתקריב
זה לזאת. בגין כך לא אתחזי לאתקרבא
בההוא פסח ערל וטמא.

ודמה טעון מתנה אחת דייקא, כמה דאת
אמר (שיר השירים ו) אחת היא יונתי תמתי
אחת היא לאמה. היא נטרת בנהא דלא
יסתאבון פנמוסיהו ישראל, בגין כך שבטי
יה נפקו מתמן ואתחברת יו"ד בה"א ולא
באתר אחרא כמה דעבדו אינון. אבל פד
נפקו מבבל דאסתאבו תמן, סאיבו מקדשא.
בגין כך חוייא שליט בהו ולא אשתכח
שולטנותא לישראל בההוא זמנא, בגין
דסאיבו מקדשא כנשים נכריות. מפאן מאן

דְּמִסְאָב גְרָמִיָּה לְתַתָּא, מִסְאָב לְעִילָא. וּמֵאֵן
דְּקַדְדִּישׁ גְרָמִיָּה לְתַתָּא מְקַדְּשׁ לְעִילָא. וְעַל דָּא
רְאוּיִין הוּוּ דִּיתְעַבְד לְהוּ נִיסָא בְּהֵיא שְׁעַתָּא
דְּנַפְקוּ מִבְּבַל כְּשְׁעַתָּא דְּנַפְקוּ מִמְצָרִים. אֶלָּא
דְּגָרִים חוּבָא.

וּבְחַמְשָׁה עָשָׂר לְיֶרֶחָא קִדְמָאָה חוּלְקָא
דְּאַבְרָהָם דָּאִיהוּ קִדְמָאָה וְאַחִיד
בְּדַרְגָּא דְחֶסֶד. אֲנֵן מְקַרִּיבִין לְקַדְּשָׁא בְּרִיךְ
הוּא תְרִין פְּרִים לְאוֹסְפָא תְרִין חוּלְקִין לְדַרְגָּא
דְּחֶסֶד מִעַתִּיקָא קַדִּישָׁא. אֵיל אַחַד לְקַבֵּל
דְּרָגָא דִּיצְחָק וּבְעֵינֵן אֵיל לִישְׁנָא דְתַקִּיפוּ,
בְּגִין דְּחוּלְקָא דִּידִיָּה תַקִּיפוּ מִיָּא. וּבְעֵינֵן
דִּיסְתַּפְּסִים הֵהוּא דְרָגָא דְגְבוּרָה בְּחֶסֶד עֲלָאָה
לְמַעַבְד טִיבוּ עִם כָּל יִשְׂרָאֵל. וְלֹאֲתַפְּרַעָא
מֵאִינוּן דְּעֹאקִין לוֹן וְלֹאֲסַחְרָא לִיָּה סַטְרָא
דְּמִיִּין, הַאי דְכָתִיב (בְּרֵאשִׁית ל') מַחֲשׂוֹף הַלְבָן.

שְׁבַעָה כְּבָשִׂים תְּמִימִים. לְקַבֵּל כְּלֵהוּ דְרָגִין
דִּישְׁתַּלְמוּן בֵּיה. וְכֵן בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא
שְׁבַעָה אַמְרִין בְּיוֹמָא קִדְמָאָה דְכוּלְהוּ שְׁבַעָה
יוֹמִין עֲלֵאִין כָּל חַד אֲשַׁתְּלִים בְּרִזָּא דְשְׁבַע
וְיֵהוּן שְׁבַע שְׁבַתוֹת תְּמִימוֹת לְקַבֵּלָא נְהִירוּ
עֲלָאָה דְאוּרִיָּתָא. שְׁעִיר חֲטָאת לְכַפֵּרָה עַל
סְאִיבוּ דְמְקַדְּשָׁא וְלֹא יְהֵא לִיָּה רִשׁוּ לְהֵהוּא
שְׁעִיר לְעִרְבָבָא וְלֹא לְאַסְטָנָא עַל יִשְׂרָאֵל.

וּבְיוֹם הַבְּפוּרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה.
(בְּמִדְבָר כ"ח) לְקַבֵּל דְרָגָא דִּיעֻקֵּב דְהָא כְדִין

אֲשַׁתְּלִים עֲלֵמָא וְאַתְחַדֵּשׁ. וְאַנְן מְנִינְן שְׁבַע
שְׁבוּעִין בְּגִין לְחַבְרָא כְּלָא בְּיוֹבְלָא עֲלָאָה
דִּיהֵבָא לְהַאי בְרָא בּוּכְרָא עֲטָרָה דְאוּרִיָּתָא
דְאַתְפְּלִילַת בְּתַשְׁעָה וְאַרְבַּעִין אַנְפִּין וְנַפְקָא
מִחֻכְמָה עֲלָאָה בְּאִינוּן חֲמִשִּׁין שְׁעִירֵי בִינָה.

שְׁנוּכְלַלַת פְּאַרְבַּעִים וְתַשְׁעָה פְּנִים, וְיִצְאָה מִחֻכְמָה הַעֲלִיזוּנָה בְּאוֹתָם חֲמִשִּׁים שְׁעִירֵי בִינָה, וְנִתְנָה
לְבֵן הַכּוֹר הַזֶּה עַל יְדֵי מֹשֶׁה שְׁאַחֲזוּ גַם בְּדַרְגָּה ז'. זֶהוּ שְׁכַתוּב (שִׁיר א') צִאֲנִיה וְרִאֲנִיה בְּנוֹת צִיּוֹן

שְׁטַמְאוּ אֶת הַמִּקְדָּשׁ בְּנִשְׁמִים
נְכַרְיוֹת. מִכַּאֵן, מִי שְׁמַטְמָא אֶת
עֲצָמוּ לְמַטָּה, הוּא טְמֵא לְמַעְלָה.
וּמִי שְׁמַקְדֵּשׁ עֲצָמוּ לְמַטָּה,
מְקַדֵּשׁ לְמַעְלָה. וְעַל כֵּן הָיוּ
רְאוּיִים שְׂעִיאֲשֵׁתָּהּ לְהֵם נ
שְׁעָה שְׂעִיאֵו מִבְּבַל כְּאוֹת הַ שְׁעָה
שְׂעִיאֵו מִמְצָרִים, אֶלָּא שְׁגַרְם
הַחֲטָא.

וּבְחַמְשָׁה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ הַרְּאִשׁוֹן
הַחֹלֵק שֶׁל אֲבְרָהָם, שֶׁהוּא רֵאשׁוֹן
וְאַחֲזוּ בְּדַרְגָּא חֶסֶד, אֲמַת ח
מְקַרִּיבִים לְקַדְּשׁ-בְּרִיךְ-הוּא שְׁנֵי
סִיפְרֵישְׁנֵי קַחֲלִיקִים
לְדַרְגָּא חֶסֶד מִהַעֲרֻשָׁתָא חֲקֻדִּישָׁא.
אֵיל אַחַד כְּנַגְד דְרָגַת יִצְחָק,
וְצִרִיךְ אֵיל, לְשׁוֹן שֶׁל תַּקִּיפוּת,
מִשׁוּם שֶׁחֲלָקוּ חֲזַק הַמִּים. וְצִרִיךְ
סְפִיָּים אוֹת וְשִׁתְּרִגַת הַגְּבוּרָה
סֹד עֲלִיזוֹן חֶסֶד חֲשׂוֹת ח

כָּל יִשְׂרָאֵל, וְלֹהֲפַרַע מְאוֹתָם
שְׁמַצִּיקִים לְהֵם, וְלֹהֲקִיפוּ צַד
הַמִּים. זֶהוּ שְׁכַתוּב (בְּרֵאשִׁית ל'
מח שף הלבן.

שְׁבַעֲדַבְּכָ שִׁים תְּמִימִים - כְּנַגְד
כָּל הַדְּרָגוֹת שִׁישְׁתַּלְמוּ בּוּ. וְכֵן
בְּכָל יוֹמִיּוֹם שְׁבַעָה כֵּב שִׁים,
בְּיוֹם הַרְּאִשׁוֹן שֶׁל כָּל שְׁבַעַת
הַיָּמִים הַעֲלִיזוּנִים, כָּל אַחַד נִתְחַנֵּן
סוּד שֶׁל שְׁבַע, וְיֵהוּ שְׁבַע
שְׁבַתוֹת תְּמִימוֹת לְקַבֵּל אֶת הָאוּר
הַעֲלִיזוֹן שֶׁל הַתּוֹרָה. שְׁעִיר חֲטָאת
לְכַפֵּר עַל טְמֵאת הַמִּקְדָּשׁ, וְלֹא
תְהִיָּה רִשׁוֹת לְאוֹתוֹ שְׁעִיר לְעִרְבָב
סִטִּין עַל־לְאַשְׁחֹאֵל.

(בְּמִדְבָר כח) וּבְיוֹם הַבְּפוּרִים
בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה - כְּנַגְד
דְרָגַת יִצְקָב, שֶׁהָיָה אֵז נִתְחַנֵּן
הַעוֹלָם וְהַתְּחַדֵּשׁ, וְאַנּוּ מוֹנִים
שְׁבַעָה שְׁבוּעוֹת כְּדִי לְחַבְרָא הַכָּל
בְּיוֹבֵל הַעֲלִיזוֹן, שְׁנוֹתְנַת לְבֵן
הַכּוֹר הַזֶּה עֲטָרָה שֶׁל תּוֹרָה

במלך שלמה, במלך שהשלוס כלו שלו. [והרי] שהרי בארנו שדרגה זו שלמה מכל הצדדים, ושלם נקרא בסוד האמונה, שכתוב (בראשית כה) ויעקב איש תם. ביום חתנתו - זה פשנתנה [והרי]. וביום שמחת לבו - פשנתנה בית המקדש.

בא ראה, כתוב (שמות יט) בחדש השלישי, שהתחברה דרגה זו שנקראת שלישי בחדש, והיא חתנתו, על זה כתוב (שם) ויחן שם ישראל נגד ה'. דרגה זו ה'ן הכבוד. נגד ה' - פנגד אותו הר שנודע שהוא קטן מכל ה'רים שלמעלה, שהוא רם ונשא כשמתחבר למעלה, ונקרא הר סיני. שהרי שבעה ה'ים ושבעה ימים ושבע ארצות ברא הקדוש ברוך הוא בעולם, שהם פנגד שבעה ימים עליונים, ולא בחר מכלם לתת תורה אלא ב'הר סיני, שהוא הסוד של פנסת ישראל, וגם ב'ים פנרת, שבא משם תכלת, שדומה לכסא הכבוד. פנסת ישראל פנרת זה הצדיק, וזהו ים פנרת, כפי שפרשו החכמים.

בנור ה'ה תלוי למעלה ממטתו של דוד, ובשעה שרוח צפונית מנשבת בו, מנגן מאליו, ודוד קם לעסק בתורה פחצות הלילה להתחבר עם פנסת ישראל. ובארץ ישראל השביעית של הכל, הנקדה האמצעית של ארץ התחנתנה ב'הר הקדוש ברוך הוא שהיא פנגד הנקדה העליונה. כ'ה הטעם בו ב'הר סיני שלמעלה לתת בו תורה שבכתב, וסימניך בארון זה לתת בו ברית? משום שבארון זה מנחים כל הגנוזים הטובים, ותורה שבכתב, שנקראת ברית, מנחת בו, וכל כלי הקרב

ואת'יהיבת להאי ב'רא בוכרא על ידי ד'משה ד'אחיד נמי בהאי ד'רגא ה'רא הוא ד'כתיב (שיר השירים ג) צ'אינה ור'אינה בנות ציון במלך שלמה, במלפא ד'שלמא כלא דיליה. (והא) ד'הא אוקימנא ד'האי ד'רגא ש'לים מכל סטרין וש'לים. אקרי ב'רזא ד'מהימנותא ד'כתיב (בראשית כ"ה) ויעקב איש תם. ביום חתונתו. דא כד את'יהיבת (אורייתא). וביום שמחת לבו. פד אתבני בי מקדשא :

הא חזי כתיב בחדש השלישי ד'אתחבר האי ד'רגא ד'אקרי שלישי בחדש והיא חתונתו, על דא כתיב (שמות י"ט) ויחן שם ישראל נגד ה'. האי ד'רגא ב'רא בוכרא. נגד ה'הר לקבל ההוא הר ד'אתיידע ד'איהו זעיר מכל טורי'א דלעילא ד'איהו רם ונשא כד אתחבר. לעילא ס'אקוד'האר שבעה טורי'ן ושבעה יומין ושבעה ארצות ב'רא קדשא ברוך הוא בעלמא ד'אינון לקבל שבעה יומין על'אין ולא ב'חר מכל'הו ל'מיהב אורייתא ו'א א'הר ס'ת ישראל, וב'ים פנרת נמי ד'אתי מתמן תכלת ס'תח'ש'ו'אל'פ'נרת דא צדי"ק ו'האי ים ד'פנרת הוא כ'דאוקמ'ה חב'רי'א.

בנור ה'ה תלוי למעלה ממטתו של דוד, ובשעה שרוח צפונית מנשבת בו מנגן מאליו. ודוד קם למלעי באורייתא חצות לילה לאסתברא ו'פנ בארץ ישראל שביע'אה דכולא נקודה אמצעיתא דארעא תת'אה, ב'חר קדשא ברוך הוא ד'איהי לקבל נקודה על'אה. מאי טעמא ד'ביה ל'פח'א ל'מיהב

ב'ה אורייתא ו'א א'הר ס'תח'ש'ו'אל'פ'נרת דא ארון ל'מיהב ב'ה ברית, בגין

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמֵי וַיִּרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמֵי וַיִּסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמֵי וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

”בהאי חבורא דיִלך דאיהו ספר הזהר
”פקון ביה מן גלותא ברחמי”

